

Promemoria

Finansdepartementet
Finansmarknadsavdelningen

Bilateralt avtal mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring

Fi2019/03240/FPM

September 2019

1 Promemorians huvudsakliga innehåll

Ett bilateralt avtal mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring undertecknades av EU den 18 september 2017 och av USA den 22 september samma år. Avtalet trädde i kraft den 4 april 2018, och det innehåller olika tidpunkter för när olika delar i avtalet ska börja tillämpas.

Avtalet innehåller bestämmelser om krav som under vissa förutsättningar inte får ställas på återförsäkringsföretag från avtalsmotparten (EU respektive USA) och om tillsynsmyndigheternas roller vid global grupp-tillsyn. Det finns även bestämmelser om att främja samarbete och informationsutbyte mellan myndigheterna. I promemorian görs bedömningen att avtalet är direkt tillämpligt i Sverige och att det därför inte behöver införas några bestämmelser som införlivar avtalet med svensk rätt. Avtalet innebär således undantag i särskilda fall från några generella krav som finns på utländska försäkringsföretag enligt svensk rätt, och det innehåller föreskrifter om grupp-tillsyn som i vissa fall är tillämpliga i stället för svenska bestämmelser. Det bedöms vidare att tjänstepensionsverksamhet enligt den nya lag om tjänstepensionsföretag som föreslås i propositionen En ny reglering för tjänstepensionsföretag (prop. 2018/19:158) inte berörs av avtalet, och att det inte behövs någon ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) med anledning av avtalets krav på att främja samarbete och informationslämnande. I promemorian föreslås dock att det ska införas upplysningsbestämmelser som hänvisar till avtalet i lagen (1992:160) om utländska filialer m.m., lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutts verksamhet i Sverige och försäkringsrörelselagen (2010:2043). En rättelse föreslås i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutts verksamhet i Sverige.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 april 2020.

Innehållsförteckning

1	Promemorians huvudsakliga innehåll	2
2	Lagförslag	4
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (1992:160) om utländska filialer m.m.	4
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige	5
2.3	Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)	7
3	Bakgrund.....	8
4	Bilateralt avtal mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring	9
4.1	Avtalets omfattning och syfte.....	9
4.2	Förbud mot att ställa vissa krav på återförsäkringsföretag	10
4.2.1	Förbud mot krav på lokal närvaro, ställande av säkerhet och rapportering.....	10
4.2.2	Förbud mot att kräva att det ställs säkerhet.....	11
4.2.3	Förbud mot att kräva lokal närvaro	11
4.2.4	Villkor som återförsäkringsföretaget måste uppfylla för att undantas från kraven	12
4.3	Grupptillsyn.....	14
4.4	Informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter	17
4.5	Särskilda bestämmelser om avtalet.....	18
5	Avtalets tillämplighet i Sverige.....	20
5.1	Avtalet är direkt tillämpligt	20
5.2	Krav på återförsäkringsgivare från tredjeland som ska driva verksamhet i Sverige.....	21
5.3	Grupptillsyn.....	25
5.4	Informationsutbyte mellan myndigheter.....	27
6	Ikraftträdande	30
7	Konsekvensanalys	31
8	Författningskommentar	33
8.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (1992:160) om utländska filialer m.m.	33
8.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige	34
8.3	Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)	35

2 Lagförslag

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (1992:160) om utländska filialer m.m.

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (1992:160) om utländska filialer m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §¹

Ett utländskt företag ska bedriva sin näringsverksamhet i Sverige genom

1. ett avdelningskontor med självständig förvaltning (filial),
2. ett svenskt dotterföretag, eller
3. en agentur med verksamhet i Sverige.

Första stycket gäller inte om näringsverksamheten omfattas av bestämmelserna om fri rörlighet för varor och tjänster i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eller motsvarande bestämmelser i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

För näringsverksamhet som bedrivs i Sverige av svenska eller utländska medborgare som är bosatta utanför EES ska det finnas en i Sverige bosatt föreståndare med ansvar för den här bedrivna verksamheten.

Bestämmelser om att sådana krav som föreskrivs i första stycket i vissa fall inte gäller om näringsverksamheten bedrivs av en försäkringsgivare från USA finns i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring (EUTL 258, 6.10.2017, s. 4–21).

Denna lag träder i kraft den 1 april 2020.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 1 § och 4 kap. 5 § lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 §²

Utländska försäkringsgivare och utländska tjänstepensionsinstitut har rätt att bedriva verksamhet i Sverige i enlighet med denna lag.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela särskilda föreskrifter om bedrivande av försäkringsrörelse för att uppfylla Sveriges åtaganden till följd av avtal mellan Europeiska gemenskaperna (EG) och Schweiz.

Bestämmelser om krav som i vissa fall inte gäller för försäkringsgivare från USA och bestämmelser om grupp tillsyn finns i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring (EUT L 258, 6.10.2017, s. 4–21).

4 kap.

5 §³

En försäkringsgivare från *tredje land* ska beviljas koncession och dess företrädare ska godkännas, om ansökan uppfyller de krav som ställs i 4 § och

En försäkringsgivare från *tredje land* ska beviljas koncession och dess företrädare ska godkännas, om ansökan uppfyller de krav som ställs i 4 § och

1. den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven i denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten,

2. den som kommer att ha ett sådant kvalificerat innehav i en försäkringsgivare som avses i 1 kap. 11 § *aktiebolagslagen (2005:551)* bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av en försäkringsgivare, och

2. den som kommer att ha ett sådant kvalificerat innehav i en försäkringsgivare som avses i 1 kap. 15 och 16 §§ *försäkringsrörelselagen (2010:2043)* bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av en försäkringsgivare, och

¹ Senaste lydelse av lagens rubrik 2005:1123.

² Senaste lydelse 2005:1123.

³ Senaste lydelse 2017:640.

3. den som avses vara företrädare för försäkringsgivaren eller, i de fall där företrädaren är en juridisk person, vara dess ombud har tillräckliga insikter och erfarenheter för att delta i ledningen hos en försäkringsgivare och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift.

Vid bedömningen enligt första stycket 2 av om en innehavare är lämplig ska dennes anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas om det finns skäl att anta att

1. innehavaren kommer att motverka att försäkringsgivarens verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten, eller

2. innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 6 § lagen (2017:630) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Koncession får inte vägras av det skälet att det inte behövs någon ytterligare försäkringsgivare.

Koncession beviljas tills vidare eller, om det finns särskilda omständigheter, för bestämd tid, högst tio år, och därutöver till det löpande räkenskapsårets slut.

Koncession ska meddelas i enlighet med den indelning som anges i 2 kap. 11 och 12 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043).

Koncession ska meddelas i enlighet med den indelning som anges i 2 kap. 11 och 12 §§ försäkringsrörelselagen.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2020.

2.3 Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

Härigenom föreskrivs att det i försäkringsrörelselagen (2010:2043) ska införas en ny paragraf, 19 kap. 3 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

19 kap.

3 a §

Bestämmelser om grupp tillsyn finns även i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring (EUT L 258, 6.10.2017, s. 4–21).

Denna lag träder i kraft den 1 april 2020.

3 Bakgrund

I april 2015 inledde Europeiska kommissionen förhandlingar om ett avtal om återförsäkring med USA. Med stöd av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) beslutade rådet i maj 2017 att EU skulle underteckna ett bilateralt avtal om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring (rådets beslut (EU) 2017/1792 av den 29 maj 2017 om undertecknande, på unionens vägnar, och om provisorisk tillämpning av det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring och rådets beslut (EU) 2017/1793 av den 15 september 2017 om ändring av beslut (EU) 2017/1792 om undertecknande, på unionens vägnar, och om provisorisk tillämpning av det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring), och den 18 och 22 september 2017 undertecknades avtalet av respektive part (bilateralt avtal mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring, EUT L 258, 6.10.2017, s. 4–21). Avtalet har tillämpats provisoriskt sedan den 7 november 2017, och den 4 april 2018 trädde det i kraft (meddelande om ikraftträdande av det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring, EUT L 91, 9.4.2018, s. 1).

Avtalet mellan EU och USA innebär sammanfattningsvis för EU:s medlemsstaters del att de i vissa fall inte får kräva lokal närvaro av en återförsäkringsgivare från USA, eller att det ställs säkerhet i samband med att risker avges. Det gäller om kraven ställs som villkor för att återförsäkringsgivaren ska få ingå ett återförsäkringsavtal med en försäkringsgivare i landet eller för att försäkringsgivaren ska få tillgodoräkna sig den riskreducerande effekten av återförsäkringsavtalet. Motsvarande gäller för USA, dvs. att det inte får ställas sådana krav på en återförsäkringsgivare från en EU-medlemsstat som ska ingå återförsäkringsavtal med företag i USA. Avtalet omfattar också regler om grupp tillsyn för det fall att försäkringsföretag ingår i en grupp som driver verksamhet antingen i EU eller i USA, men vars yttersta moderföretag har huvudkontor inom det andra territoriet. Slutligen innehåller avtalet regler om främjande av samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna.

I dag finns bestämmelser om krav på utländska försäkringsgivare (både de som driver verksamhet med direkt försäkring och återförsäkringsgivare) som vill driva verksamhet i Sverige huvudsakligen i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige. Bestämmelser om grupp tillsyn finns i försäkringsrörelselagen (2010:2043). Sådana bestämmelser finns även i den nya lag om tjänstepensionsföretag som föreslås i propositionen En ny reglering för tjänstepensionsföretag (prop. 2018/19:158). Bestämmelserna i försäkringsrörelselagen genomförs i svensk rätt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) i fråga om grupp tillsyn. Även i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av

försäkringsverksamhet (Solvens II) finns bestämmelser om grupp tillsyn. Det finns generella bestämmelser i bl.a. lagen (1992:160) om utländska filialer m.m.

4 Bilateralt avtal mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring

4.1 Avtalets omfattning och syfte

Enligt ingressen till det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring har EU och USA som gemensam målsättning att skydda försäkrings- och återförsäkringstagare och andra konsumenter, samtidigt som man respekterar varandras system för tillsyn och reglering av försäkrings- och återförsäkringsområdet. I ingressen anges vidare att det mot bakgrund av den ökande globaliseringen på försäkringsområdet finns ett allt större behov av samarbete mellan tillsynsmyndigheterna, bl.a. när det gäller utbyte av konfidentiell information. Fördelar med ökad rättslig förutsebarhet för försäkringsgivare och återförsäkringsföretag som verkar inom EU och USA, riskreducerande effekter genom återförsäkringsavtal i gränsöverskridande sammanhang och behov av gruppomfattande kapitalkrav eller kapitalutvärderingar och specifikationer för dessa nämns också i avtalets ingress.

Avtalet omfattar ett avskaffande av krav på lokal närvaro i den ena parten (EU eller USA) för ett återförsäkringsföretag med huvudkontor i den andra parten, och av krav på att återförsäkringsföretaget ska ställa säkerhet för mottagna risker (artikel 1). Avskaffandet gäller krav som ställs som villkor för att återförsäkringsföretaget ska få ingå ett återförsäkringsavtal, eller för att motparten i återförsäkringsavtalet ska få tillgodoräkna sig återförsäkringen eller den riskreducerande effekten av ett sådant avtal. Kraven ska avskaffas under de specificerade förutsättningar som anges i avtalet mellan EU och USA (artikel 1 a och b).

Avtalet behandlar också värd- och hemtillsynsmyndigheternas roller när det gäller global grupp tillsyn av försäkrings- och återförsäkringsgrupper. Tillsynskraven i det land där en grupp har verksamhet men inte huvudkontor (värdparten) när det gäller solvens och kapital, företagsstyrning och rapportering på global moderföretagsnivå avskaffas. Vidare slås det fast att det är tillsynsmyndigheten i det land där gruppens moderföretag har sitt huvudkontor (hemtillsynsmyndigheten) som ska utöva global grupp tillsyn, även om värdtillsynsmyndigheten får utöva grupp tillsyn på moderföretagsnivå inom sitt territorium (artikel 1 c). I avtalet finns också ett ömsesidigt stöd och rekommenderad praxis för ett informationsutbyte mellan parternas tillsynsmyndigheter (artikel 1 d).

I avtalet definieras vissa grundläggande ord och uttryck som används (artikel 2). Med försäkringsgivare avses ett företag som har auktorisation

eller tillstånd att starta eller bedriva verksamhet inom områdena direktförsäkring eller primär försäkring. Återförsäkrare är företag som har auktorisation eller tillstånd att starta eller bedriva återförsäkringsverksamhet. Återförsäkringsverksamhet betyder verksamhet som går ut på att ta på sig risker som en försäkringsgivare eller annan återförsäkrare avgivit. Återförsäkringsavtal definieras som ett avtal genom vilket en mottagande återförsäkrare har tagit på sig den risk som avges av en försäkringsgivare eller återförsäkrare. Företag syftar på alla enheter som bedriver ekonomisk verksamhet, och en grupp utgörs enligt avtalet av två eller flera företag av vilka minst ett är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, och där ett företag har kontroll över ett eller flera försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller andra icke-reglerade företag. Moderföretag är det företag som direkt eller indirekt äger eller kontrollerar ett annat företag, medan globalt moderföretag är det företag som ytterst är moderföretag i en grupp. Med global avses all verksamhet som sker inom en grupp, oavsett var den sker.

Tillsynsmyndighet syftar i avtalet på alla myndigheter inom EU eller i USA som utövar tillsyn över försäkringsgivare och återförsäkrare, medan hemtillsynsmyndighet avser tillsynsmyndigheten i det land där ett företag, eller ett globalt moderföretag för en försäkrings- eller återförsäkringsgrupp, har sitt huvudkontor. Värdtillsynsmyndighet är tillsynsmyndigheten i det land där företaget eller gruppen har verksamhet men inte huvudkontor. Grupptillsyn avser en tillsynsmyndighets utövande av tillsyn över en försäkrings- eller återförsäkringsgrupp, bl.a. i syfte att skydda försäkringstagare och andra konsumenter och att främja finansiell stabilitet och ett globalt engagemang.

4.2 Förbud mot att ställa vissa krav på återförsäkringsföretag

4.2.1 Förbud mot krav på lokal närvaro, ställande av säkerhet och rapportering

I avtalet mellan EU och USA anges ett antal krav som en part (EU eller USA) eller dess myndigheter inte får ställa för att tillåta att en mottagande återförsäkrare som har sitt huvudkontor inom den andra partens territorium (här kallat återförsäkringsföretaget) ska få ingå ett återförsäkringsavtal med en cedent som har sitt huvudkontor inom territoriet (cedenten), eller för att cedenten ska få tillgodoräkna sig återförsäkringen eller den riskreducerande effekten av återförsäkringsavtalet (artikel 3).

Med cedent avses enligt avtalet en försäkringsgivare eller återförsäkrare som är motpart till det mottagande återförsäkringsföretaget inom ramen för ett återförsäkringsavtal. Tillgodoräknande av återförsäkring eller den riskreducerande effekten av återförsäkringsavtal är en cedents rätt enligt tillsynsreglerna att betrakta sådana utestående belopp från mottagande återförsäkrare som avser betalda och obetalda förluster från avgivna risker som tillgångar eller skuldminskningar (artikel 2 a och c). Se avsnitt 4.1 i fråga om innebörden av vissa andra grundläggande ord och uttryck.

De krav som inte får ställas är krav på lokal närvaro, att ställa säkerhet, viss rapportering eller andra krav med huvudsakligen samma rättsliga

följder. Detta gäller dock bara under vissa i avtalet specificerade förutsättningar, nämligen ett antal villkor som måste vara uppfyllda i fråga om det mottagande återförsäkringsföretaget, för att det ska ha rätt att undantas från krav på lokal närvaro och att ställa säkerhet (artikel 3.1–3.4). Kraven och villkoren redovisas närmare i avsnitten 4.2.2–4.2.4.

4.2.2 Förbud mot att kräva att det ställs säkerhet

Enligt avtalet mellan EU och USA får det inte krävas att återförsäkringsföretaget ska ställa säkerhet i samband med avgivanden av risker från en cedent, som villkor för att återförsäkringsföretaget ska få ingå ett återförsäkringsavtal med cedenten. Det får inte heller i nämnda situation krävas någon rapportering i fråga om sådana borttagna säkerheter. Inte heller får det ställas andra krav med i allt väsentligt samma rättsliga följder som kraven på att det ställs säkerhet eller rapportering (artikel 3.1 första meningen a och b).

Förbudet gäller bara om kraven leder till att återförsäkringsföretaget behandlas mindre gynnsamt än mottagande återförsäkringsföretag som har huvudkontor inom ett territorium som står under tillsyn av samma tillsynsmyndighet som utövar tillsyn över cedenten. Avtalet förbjuder inte att kraven ställs om samma krav gäller för återförsäkringsavtal mellan cedenten och ett mottagande återförsäkringsföretag som har huvudkontor inom samma tillsynsmyndighets territorium (artikel 3.1 andra meningen).

Motsvarande förbud gäller i fråga om att ställa nämnda krav på återförsäkringsföretaget som villkor för att cedenten ska få tillgodoräkna sig återförsäkringen eller den riskreducerande effekten av sådana återförsäkringsavtal (artikel 3.2).

Som en förutsättning för att kraven inte ska få ställas gäller att återförsäkringsföretaget uppfyller ett antal detaljerade villkor som redovisas i avsnitt 4.2.4.

Säkerhet definieras i avtalet som tillgångar, såsom kontanter eller rembursor, som återförsäkraren ställt till förmån för cedenten för att garantera eller säkra åtaganden gentemot cedenten till följd av ett återförsäkringsavtal (artikel 2 b). I den svenska språkversionen av avtalet används uttrycket tillgångar som återförsäkraren ställt som pant till cedenten i definitionen av ordet säkerhet, vilket ger intryck av att egendom ska ha överlämnats till cedenten. I den engelska språkversionen används uttrycket *assets pledged by the reinsurer for the benefit of the ceding insurer or reinsurer*. Den engelska språkversionen tillämpas bl.a. av motparten USA, och utgångspunkten i denna promemoria är därför att säkerhet avser tillgångar som ställs till förmån för en cedent.

4.2.3 Förbud mot att kräva lokal närvaro

I avtalet mellan EU och USA föreskrivs att om återförsäkringsföretaget uppfyller angivna villkor (se avsnitt 4.2.4) får det inte, som ett villkor för att företaget ska få ingå ett återförsäkringsavtal med en cedent eller för att tillåta cedenten att beakta återförsäkringen eller de riskreducerande effekterna av återförsäkringsavtalet, krävas att återförsäkringsföretaget har

lokal närvaro. Det får inte heller ställas andra krav med väsentligen samma rättsliga följder som lokal närvaro (artikel 3.3 a och b).

Förbudet mot krav på lokal närvaro eller krav med väsentligen samma rättsliga följder gäller bara om det leder till att återförsäkringsföretaget behandlas mindre gynnsamt än mottagande återförsäkrare som har huvudkontor i ett land som står under tillsyn av samma tillsynsmyndighet som utövar tillsyn över cedenten eller som har huvudkontor inom värdparten och har tillstånd att driva verksamhet i cedentens tillsynsmyndighets territorium (artikel 3.3 första meningen).

4.2.4 Villkor som återförsäkringsföretaget måste uppfylla för att undantas från kraven

Förbud mot att ställa krav gäller under vissa förutsättningar

Bestämmelserna om förbud mot att ställa vissa krav ska enligt avtalet mellan EU och USA bara tillämpas om ett antal uppräknade villkor är uppfyllda (artikel 3.4). I den svenska språkversionen anges i artikel 3.4 att punkterna 1 och 3 (i samma artikel) ska gälla om inte annat följer av de villkor som följer. Punkt 1 handlar om förbudet mot att kräva säkerhet som villkor för ingående av återförsäkringsavtal och punkt 3 behandlar förbudet mot att kräva lokal närvaro som villkor dels för ingående av avtal om återförsäkring, dels för att cedenten ska få tillgodoräkna sig den riskreducerande effekten. Förbudet mot att kräva säkerhet som villkor för tillgodoräkning av den riskreducerande effekten regleras i punkt 2, som inte nämns i den svenska språkversionen av artikel 3.4. I den engelska språkversionen, som bl.a. tillämpas av motparten USA, föreskrivs i artikel 3.4: "Paragraphs 1 to 3 apply subject to the following conditions". När det i den svenska språkversionen anges i artikel 3.4 att det bara är punkterna 1 och 3 som gäller och inte även punkt 2 tycks det således vara ett fel i den språkversionen, och det finns inte heller någon rimlig anledning till att punkt 2 inte skulle omfattas. Formuleringen i den svenska språkversionen är också något otydlig såtillvida att den felaktigt kan tolkas som att förbudet mot att ställa kraven bara ska gälla om villkoren i artikel 3.4 *inte* är uppfyllda. I denna promemoria är därför det som föreskrivs i artikel 3.4 i den engelska språkversionen utgångspunkt för redovisningen av avtalets innehåll.

Villkor som återförsäkringsföretaget måste uppfylla

Enligt avtalet krävs att återförsäkringsföretaget innehar och förvaltar en kapitalbas, eller kapital och överskott, av viss storlek. För ett amerikanskt återförsäkringsföretag som ska driva verksamhet inom EU gäller som utgångspunkt ett kapitalbaskrav på minst 226 miljoner euro (artikel 3.4 a). Återförsäkringsföretaget ska fortlöpande ha en kapitaltäckningsgrad som motsvarar 100 procent solvenskapitalkrav enligt Solvens II-direktivet eller 300 procent godkänd kontrollnivå enligt den riskbaserade modellen, beroende på vad som är tillämpligt i företagets hemland (det land där företaget har sitt huvudkontor). Att företaget lever upp till kapitaltäckningsgraden ska årligen bekräftas för värdtillsynsmyndigheten av hemtillsynsmyndigheten (artikel 3.4 b och l).

Vidare krävs att återförsäkringsföretaget lämnar vissa skriftliga underättelser och bekräftelser till värdtillsynsmyndigheten. Det handlar om att snabbt lämna information om kapitalbasen eller kapitaltäckningsgraden skulle understiga det som krävs, eller om åtgärder har vidtagits mot företaget i hemlandet på grund av allvarliga lagöverträdelse (artikel 3.4 c). Det handlar också om att skriftligen bekräfta att domstolarnas behörighet i cedentens hemland godkänns (artikel 3.4 d). För delgivningsändamål ska återförsäkringsföretaget skriftligen bekräfta att det godkänner att värdtillsynsmyndigheten utses till fullmaktshavare för delgivning. (I den svenska språkversionen används ordet fullmäktig i stället för fullmaktshavare, men den korrekta benämningen bör vara fullmaktshavare.) Sådant godkännande och att det ska ingå i varje återförsäkringsavtal får krävas värdtillsynsmyndigheten (artikel 3.4 e). Återförsäkringsföretaget ska dessutom skriftligen acceptera att betala i enlighet med domar som har fått laga kraft och som förklarats verkställbara, och i varje återförsäkringsavtal acceptera att ställa säkerhet för åtaganden enligt det avtalet för det fall företaget motsätter sig verkställandet av en dom eller skiljedom som fått laga kraft (artikel 3.4 f och g).

Om värdtillsynsmyndigheten begär det ska återförsäkringsföretaget med särskilda tidsintervall till myndigheten lämna en årsredovisning med revisionsberättelse, en rapport om solvens och finansiell ställning, en förteckning över vissa tvistiga och försenade ersättningsanspråk och information om vissa mottagna och avgivna återförsäkringar och återkrav som krävs för att bedöma företagets praxis för snabb utbetalning av ersättningsanspråk (artikel 3.4 h). Det krävs nämligen att återförsäkringsföretaget har en sådan praxis för snabb utbetalning, vilket ska bedömas utifrån ett antal detaljerade kriterier (artikel 3.4 i).

Återförsäkringsföretaget ska vidare bekräfta att det inte deltar i något avtalsupplägg med solvenssäkrande åtaganden, solvent scheme of arrangement, och samtycka till att underrätta cedenten och tillsynsmyndigheten och ställa säkerhet om företaget skulle gå in i ett sådant arrangemang (artikel 3.4 j).

Det krävs slutligen att en cedent som är föremål för ett resolutions-, konkurs- eller likvidationsförfarande ska ha rätt att ansöka om förelägganden mot återförsäkringsföretaget om att ställa säkerhet för avgivna åtaganden (artikel 3.4 k).

Förfarandet om villkoren inte uppfylls

Om värdtillsynsmyndigheten kommer fram till att återförsäkringsföretaget inte längre uppfyller villkoren, får myndigheten i enlighet med ett förfarande som föreskrivs i avtalet ställa de krav som annars är förbjudna.

Värdtillsynsmyndigheten ska innan den inför krav på säkerhet eller lokal närvaro kommunicera med återförsäkringsföretaget och ge det 30 dagar att lämna in en handlingsplan för avhjälpande av bristerna och 90 dagar att genomföra planen. Värdtillsynsmyndigheten ska också informera hemtillsynsmyndigheten. (I den svenska språkversionen anges att det är återförsäkringsföretaget som ska informera hemtillsynsmyndigheten inom de 90 dagarna. Detta tycks dock, vid en jämförelse med den engelska språkversionen [”the Host supervisory authority communicates with the assuming reinsurer and ... provides the assuming reinsurer with ... 90 days ...

to remedy the defect, and informs the Home supervisory authority vara ett fel i den svenska språkversionen. I promemorian redovisas därför det som följer av den engelska språkversionen, nämligen att det är värdtillsynsmyndighetens uppgift att informera hemtillsynsmyndigheten.)

Undantag från tidsgränserna på 30 och 90 dagar gäller vid synnerliga förhållanden då det krävs kortare tid för att skydda försäkringstagare och andra konsumenter. Om värdtillsynsmyndigheten efter tidsgränsen på 90 dagar, eller den kortare tid som gäller vid synnerliga förhållanden, inte anser att återförsäkringsföretaget har vidtagit tillräckliga åtgärder, får myndigheten införa krav på lokal närvaro eller ställande av säkerhet, vilket ska förklaras skriftligen och meddelas det berörda återförsäkringsföretaget (artikel 3.6).

4.3 Grupp tillsyn

I avtalet mellan EU och USA finns en artikel som behandlar grupp tillsyn när det gäller försäkrings- och återförsäkringsgrupper som driver verksamhet i det ena territoriet (inom EU eller i USA) men vars moderföretag har huvudkontor inom det andra territoriet (artikel 4). Det tillvägagångssätt för grupp tillsyn som föreskrivs ska tillämpas enligt särskilda bestämmelser i avtalet (se avsnitt 4.5).

Hemtillsynsmyndigheten utövar global grupp tillsyn på moderföretagsnivå

En försäkrings- eller återförsäkringsgrupp ska bara omfattas av hemtillsynsmyndighetens globala grupp tillsyn på försäkringsområdet, vilken utifrån vad som är tillämpligt innefattar företagsstyrning, solvens och kapital och rapportering på global grupp nivå. Gruppen ska inte stå under global grupp tillsyn på moderföretagsnivå av någon värdtillsynsmyndighet (artikel 4 a).

Värdtillsynsmyndigheten får dock utöva grupp tillsyn i särskilt angivna fall, bl.a. med anledning av viss information som hemtillsynsmyndigheten ska lämna. Värdtillsynsmyndigheten får i förekommande fall utöva grupp tillsyn på moderföretagsnivå inom sitt eget territorium (artikel 4 b).

Värdtillsynsmyndigheten får vidta åtgärder utifrån ett företags egen risk- och solvensbedömning

Om en återförsäkrings- eller försäkringsgrupp enligt lagstiftningen i hemlandet ska genomföra och rapportera en egen risk- och solvensbedömning (ORSA) på global grupp nivå som en del av sitt globala riskhanterings-system, ska hemtillsynsmyndigheten snarast lämna en sammanfattning av risk- och solvensbedömningen till de värdtillsynsmyndigheter som ingår i gruppens tillsynskollegium. Sammanfattningen ska också på begäran lämnas till värdtillsynsmyndigheterna för betydande dotterbolag och filialer till gruppen (artikel 4 c). Den ska innehålla en beskrivning av gruppens riskhanteringssystem, en bedömning av gruppens riskexponering, en bedömning på grupp nivå av riskkapitalet och en framåtblickande solvensbedömning (artikel 4 d).

Om det inte krävs en egen risk- och solvensbedömning på global grupp-nivå enligt lagstiftningen i gruppens hemland ska hemtillsynsmyndigheten i stället lämna likvärdig information enligt gällande rätt i det landet (artikel 4 c andra stycket). Sådan information ska innehålla samma delar som en sammanfattning av en egen risk- och solvensbedömning, nämligen en beskrivning av gruppens riskhanteringssystem, en bedömning av gruppens riskexponering, en bedömning på grupp-nivå av riskkapitalet och en framåtblickande solvensbedömning (artikel 4 c andra stycket och d).

Om sammanfattningen eller den motsvarande information som lämnas från hemtillsynsmyndigheten visar att det finns ett allvarligt hot mot försäkringstagarskyddet eller mot den finansiella stabiliteten inom territoriet, får värdtillsynsmyndigheten vidta åtgärder mot de försäkringsgivare eller återförsäkringsföretag som driver verksamhet i landet. Innan åtgärder vidtas ska värdtillsynsmyndigheten samråda med hemtillsynsmyndigheten. Vidare bör tillsynsmyndigheterna även fortsättningsvis ta upp grupptillsynsfrågor inom tillsynskollegiet (artikel 4 e).

Grupptillsyn i form av rapporterings- och informationskyldigheter i värdlandet

En försäkrings- eller återförsäkringsgrupp omfattas inte av grupptillsyn i form av rapporteringskrav på global moderföretagsnivå i det land där gruppen driver verksamhet, dvs. i värdlandet. Detta gäller dock inte om ett rapporteringskrav har direkt anknytning till en risk för allvarlig inverkan på förmågan för ett företag inom gruppen att betala ut ersättningsanspråk inom det landet (artikel 4 f).

En värdtillsynsmyndighet får också utöva grupptillsyn genom att begära in information från en försäkringsgivare eller ett återförsäkringsföretag som driver verksamhet i landet under följande förutsättningar. Information får begäras in om värdtillsynsmyndigheten bedömer att informationen är nödvändig för att skydda försäkringstagarna från allvarlig skada, skydda mot allvarliga hot mot den finansiella stabiliteten eller skydda mot allvarlig inverkan på försäkringsgivarens eller återförsäkringsföretagets förmåga att betala ut ersättningsanspråk inom landet (artikel 4 g). I den svenska språkversionen anges att det är hemtillsynsmyndigheten som ska göra bedömningen av behovet av information. I den engelska språkversionen av anges dock: "... where such information is deemed necessary by the Host supervisory authority ...". Mot bakgrund av att en sådan bedömning rimligtvis bör göras av värdtillsynsmyndigheten förutsätts det i denna promemoria att det är korrekt i den engelska språkversionen, och därmed att den svenska språkversionen är fel.

Tillsynskriterier ska ligga till grund för en värdtillsynsmyndighets begäran om information, och betungande och dubbla uppmaningar att lämna information ska undvikas så långt det är möjligt. Värdtillsynsmyndigheten ska informera tillsynskollegiet om en begäran (artikel 4 g första stycket).

Om en försäkringsgivare eller ett återförsäkringsföretag som en begäran riktats till inte lämnar den information som efterfrågats får värdtillsynsmyndigheten vidta åtgärder, trots att gruppen står under global grupp-tillsyn på moderföretagsnivå i hemlandet (artikel 4 g andra stycket).

Kapitalkrav och utvärdering av kapitalet på gruppnivå

Enligt avtalet ska en värdtillsynsmyndighet inte ha gruppbase­rade kapital­krav eller krav på en utvärdering av sådant kapital på global moder­företagsnivå i fråga om en försäkrings- eller återförsäkringsgrupp som driver verksamhet i landet. Detta gäller dock bara om gruppen omfattas av kapitalutvärdering på grupp­nivå i hemlandet, och den utvärderingen uppfyller ett antal villkor. Kapitalutvärderingen i hemlandet måste inne­hålla en beräkning av det globala gruppkapitalet som beaktar risker på grupp­nivå, inklusive gruppens globala moderföretag, som kan påverka försäkrings- eller återförsäkringsverksamheten i värdlandet. Vidare måste tillsynsmyndigheten i det land där kapitalutvärderingen görs ha rätt att vidta åtgärder, och även i förekommande fall kräva kapitalåtgärder, med anledning av utvärderingen (artikel 4 h första stycket). Värdtillsyns­myndigheten ska inte ha krav på gruppbase­rat kapital, eller utvärdering av sådant kapital, på global moderföretagsnivå om en försäkringsgivare eller ett återförsäkringsföretag omfattas av gruppbase­rat kapitalkrav i hem­landet (artikel 4 h andra stycket).

Annan tillsyn enligt EU-rätten påverkas inte

Grupptillsynsbestämmelserna i avtalet innebär inte att EU:s tillsyns­myndigheter inte får utöva tillsyn över företag eller grupper som äger eller kontrollerar kreditinstitut inom EU, bedriver bankverksamhet inom EU eller vars finansiella trångmål eller verksamhets karaktär i olika angivna avseenden kan utgöra hot mot EU:s finansiella stabilitet. Detta gäller enligt avtalet (artikel 4 i) bl.a. vid tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparla­mentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG, Europaparla­mentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörig­het att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upp­hävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsyns­krav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 och vissa andra uppräknade EU-rättsakter (Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutions­mekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av för­ordning (EU) nr 1093/2010 samt rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av

den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut).

4.4 Informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter

Enligt avtalet mellan EU och USA ska avtalsparterna främja samarbete mellan tillsynsmyndigheterna i respektive länder genom utbyte av information mellan myndigheterna i enlighet med det som anges i bilagan till avtalet. Detta ska stärka samarbetet och informationsutbytet, samtidigt som höga sekretesskrav upprätthålls. Avtalet påverkar dock inte eventuella krav när det gäller personuppgiftshandling (artiklarna 5 och 6).

Ett förfarande för samarbete och informationsutbyte redovisas i bilagan i form av en modell för samförståndsavtal mellan tillsynsmyndigheter i fråga om informationsutbyte. Enligt modellen förväntas en tillsynsmyndighet komma överens med en annan tillsynsmyndighet om ett antal frågor kring utlämnande av information. Myndigheterna ska inledningsvis slå fast att det föreligger ett behov av samarbete kring informationsutbyte och att det är nödvändigt med praktiska arrangemang för gränsöverskridande samarbete och informationsutbyte både i krissituationer och i den löpande tillsynen. Samarbetet ska underlätta informationsutbyte i den utsträckning som är tillåtet enligt lag och för tillsyns- eller lagstiftningsändamål. Myndigheterna ska enas om att det i båda länderna finns bestämmelser om utlämnande och skydd av sekretessbelagd information som syftar till att bevara sekretessen för de uppgifter som lämnas enligt avtalet. Detta ska bl.a. säkerställa att utbyte av sekretessbelagd information endast sker för att en myndighet ska kunna fullgöra ett tillsynsuppdrag och att de personer som får tillgång till sekretessbelagd information som huvudregel ska vara skyldiga att bevara sekretessen.

Av modellen för samförståndsavtal mellan myndigheterna följer att konfidentiell information ska definieras enligt lagen i det land där informationen finns. Den myndighet som tar emot en begäran om utlämnande från en annan tillsynsmyndighet bör behandla frågan noggrant, svara inom rimlig tid och ge ett så uttömmande svar som möjligt (artikel 3 i bilagan). Om inte annat följer av lag eller av en överenskommelse mellan myndigheterna bör innehållet i en begäran behandlas konfidentiellt av båda myndigheterna.

Tillsynsmyndigheterna bör enas om hur lämnad information får användas. Enligt modellavtalet bör en myndighet endast begära information som behövs för direkt tillsyn av en försäkringsgivare eller ett återförsäkringsföretag (artikel 4 i bilagan). Information om enskilda individer ska som huvudregel inte anses nödvändiga för sådan tillsyn, om den inte är direkt relevant för ett tillsynsärende. Information som tas emot bör endast användas av myndigheten i dess reglerings- och tillsynsarbete och i värnandet av den finansiella stabiliteten. Informationen ska fortsätta tillhöra den myndighet som lämnat ut den, om inte annat följer av lag (artikel 4). I den svenska språkversionen av bilagan anges att det är den begärande myndigheten, alltså den myndighet som tar emot informationen, som äger informationen om inte annat följer av lag. Det stämmer dock inte med den engelska språkversionen, dvs. med avtalet och bilagan

så som de undertecknades. I promemorian återges därför innehållet i bilagan i enlighet med dess innebörd i den engelska språkversionen.

I bilagan anges vidare att en begäran om utlämnande av information som huvudregel bör vara skriftlig och bl.a. innehålla uppgifter om vilken information som begärs, skälet till begäran och om den är av känslig natur, vilket företag som berörs, vilka frågor som är under utredning och hur information kan komma att vidarebefordras. Den tillfrågade myndigheten bör bekräfta mottagandet av en sådan begäran och göra en bedömning av hur mycket information som kan lämnas ut utifrån samförståndsavtal mellan myndigheterna och tillämplig lag. Om information inte lämnas ut bör skälen för det anges (artikel 5).

Hur överlämnad konfidentiell information bör hanteras redovisas också i bilagan (artiklarna 6 och 7). Som utgångspunkt bör gälla att all information som tas emot enligt ett samförståndsavtal är konfidentiell om inte annat anges, och den mottagande myndigheten bör vidta alla rimliga åtgärder för att informationen ska fortsätta vara konfidentiell och för att begränsa åtkomsten till informationen till vissa angivna personer (artikel 6). Den information som erhållits bör inte vidarebefordras av den myndighet som tagit emot den om inte myndigheten som lämnat ut uppgifterna godkänner det, och den som informationen ska vidarebefordras till åtar sig att bevara sekretessen. Om en myndighet får en rättsligt tillåten begäran om att lämna ut informationen eller enligt lag är skyldig att lämna ut uppgifter, bör den myndighet som lämnat över informationen upplysas om detta så att möjligheterna till ingripande underlättas. Om myndigheten inte samtycker till att den information som överlämnats lämnas ut, bör myndigheten som begärt informationen vidta alla rimliga åtgärder för att förhindra ett utlämnande av uppgifterna (artikel 7).

4.5 Särskilda bestämmelser om avtalet

Ikraftträdande och tillämpning

Avtalet mellan EU och USA ska träda i kraft sju dagar efter den dag då parterna utbyter skriftliga anmälningar om att de uppfyller sina respektive interna krav och har slutfört alla interna förfaranden, eller en annan dag som parterna har enats om (artikel 8).

Avtalet ska endast tillämpas på återförsäkringsavtal som trätt i kraft, ändrats eller förnyats från och med den dag då åtgärder som minskar kraven på att ställa säkerhet börjar gälla, och endast med avseende på förluster som uppstår och reserver som rapporteras från och med den senaste tidpunkten av dagen för åtgärden eller dagen för ikraftträdandet av det nya, ändrade eller förnyade återförsäkringsavtalet (artikel 3.8). Avtalet hindrar inte parterna i ett återförsäkringsavtal att omförhandla sitt avtal.

Från och med ikraftträdandet, eller dagen då avtalet ska tillämpas provisoriskt om det är tidigare, ska parterna (EU och USA) uppmana berörda myndigheter att avstå från att vidta åtgärder som inte är förenliga med villkoren eller skyldigheterna i avtalet (artikel 9). EU och USA ska vidta alla rimliga åtgärder för att genomföra och tillämpa avtalet så snart som möjligt i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 10 (se redovisning nedan).

Avtalet ska som huvudregel tillämpas från och med dagen för ikraftträdandet eller 60 månader efter dagen för undertecknandet om det inträffar senare (artikel 10.1 och 10.2 a). EU ska dock från och med ikraftträdandet, och dessförinnan provisoriskt, tillämpa bestämmelserna om grupp tillsyn (artikel 4) genom att säkerställa att tillsynsmyndigheter och andra behöriga myndigheter följer de regler som anges i dem från den sjunde dagen i den månad som följer efter det att parterna har informerat varandra om att de har genomfört de anpassningar som krävs för att avtalet ska kunna tillämpas provisoriskt.

Från och med dagen för ikraftträdandet, eller 60 månader efter undertecknandet om det inträffar senare, ska följande gälla i fråga om tillämpningen av bestämmelserna om återförsäkring och om grupp tillsyn (artiklarna 3 och 4). Artikel 3.1 och 3.2 och artikel 9 ska bara tillämpas av en part om, och så länge som, den andra partens tillsynsmyndigheter följer tillsynsbestämmelserna i artikel 4 och uppfyller kraven i artikel 3.3. Det förfarande som föreskrivs för en part i artikel 4 och skyldigheterna i artikel 3.3 ska bara tillämpas om, och så länge som, den andra partens tillsynsmyndigheter uppfyller kraven i artikel 3.1 och 3.2. Vidare ska en parts skyldigheter enligt artikel 3.3 bara gälla om, och så länge som, den andra partens tillsynsmyndigheter utövar tillsyn i enlighet med artikel 4 och uppfyller kraven i artikel 3.1 och 3.2 (artikel 10.2 b).

Från och med den dag då avtalet ska tillämpas provisoriskt och 60 månader därefter ska tillsynsmyndigheterna i EU inte ställa krav på grupp kapital på global moderföretagsnivå vid tillämpningen av artikel 4 h för amerikanska försäkrings- eller återförsäkringsgrupper som driver verksamhet inom EU (artikel 10.2 e). Om en part inte från och med dagen för undertecknandet av avtalet och under 60 månader därefter uppfyller skyldigheterna i artikel 3 i fråga om krav på lokal närvaro, får den andra partens tillsynsmyndigheter efter obligatoriskt samråd införa bedömning av grupp kapital och grupp kapitalkrav på global moderföretagsnivå för en grupp som har huvudkontor inom den andra partens territorium (artikel 10.2 f).

Artikel 3.3 ska vara genomförd och gälla inom EU senast 24 månader från dagen för undertecknandet, om avtalet har börjat tillämpas provisoriskt eller trätt i kraft (artikel 10.2 g). Det som anges i artikel 3.1 och 3.2 ska som huvudregel vara genomfört och gälla fullt ut senast 60 månader från dagen för undertecknandet, om avtalet har trätt i kraft (artikel 10.2 h). Båda parter ska tillämpa artiklarna 7, 11 och 12 från och med dagen för ikraftträdandet eller provisorisk tillämpning av avtalet, beroende på vilket som inträffar först (artikel 10.2 i).

Om en part inte följer de tidsgränser som anges i artikel 10.2 får den andra parten begära obligatoriskt samråd genom den gemensamma kommittén (artikel 10.3).

Gemensam kommitté

Enligt avtalet ska en gemensam kommitté inrättas dit avtalsparterna kan vända sig för samråd avseende frågor som rör avtalet och dess effekter (artikel 7). Kommissionen ska företräda unionen i den gemensamma kommittén efter att ha inhämtat synpunkter från rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster.

Hävande och ändring av avtalet

Var och en av parterna får häva avtalet efter ett obligatoriskt samråd och en skriftlig anmälan till den andra parten (artikel 11). Innan ett beslut om hävande meddelas ska en part meddela ordföranden i den gemensamma kommittén. Parterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att underrätta dem som berörs om effekterna av hävningen. Obligatoriskt samråd genom den gemensamma kommittén ska hållas om någon av parterna eller ordföranden i kommittén begär det.

Om en tillsynsmyndighet i USA vidtar åtgärder utanför USA enligt artikel 4 mot en försäkrings- eller återförsäkringsgrupp från EU vars trångmål eller verksamhet bedömts kunna utgöra hot mot den finansiella stabiliteten i USA, eller om en tillsynsmyndighet inom EU, med anledning av ett hot mot den finansiella stabiliteten inom EU, vidtar motsvarande åtgärder mot en grupp som är hemmahörande i USA, får respektive avtalspart häva avtalet enligt ett obligatoriskt, påskyndat förfarande (artikel 10.2 c).

Om avtalet hävs ska avtalet inte hindra att det ställs krav på lokal närvaro, säkerhet och därtill hörande krav eller efterlevnad av andra bestämmelser avseende skulder (artikel 3.9).

Avtalet får ändras efter att parterna skriftligt kommit överens om det (artikel 12).

5 Avtalets tillämplighet i Sverige

5.1 Avtalet är direkt tillämpligt

Promemorians bedömning: Det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring är direkt tillämpligt i Sverige och därför behövs inte någon särskild åtgärd för att införliva det med svensk rätt.

Skälen för promemorians bedömning: EU får enligt EUF-fördraget under vissa förutsättningar ingå avtal med ett eller flera tredjeländer eller internationella organisationer. Ett internationellt avtal som ingås av unionen är bindande för unionens institutioner och medlemsstaterna (artikel 216.2). Bestämmelsen innebär att ett internationellt avtal som EU tillträder blir en del av den nationella rätten genom EU-rätten. Att ett avtal är bindande innebär enligt uttalanden från EU-domstolen i flera mål att medlemsstaterna är skyldiga att säkerställa att de förpliktelser som följer av ett sådant avtal iaktas (se bl.a. EU-domstolens dom av den 26 oktober 1982, Kupferberg [104/81], dom av den 30 september 1987, Demirel [12/86, EU:C:1987:400, punkt 11], dom av den 19 mars 2002, kommissionen mot Irland, [C-13/00, punkt 14]). När det gäller de internationella avtalens införlivande och tillämplighet i medlemsstaterna har EU-domstolen uttalat att en bestämmelse i ett avtal som gemenskapen har ingått med tredjeländ ska anses direkt tillämplig om den, med hänsyn till dess ordalydelse samt till avtalets syfte och art, innebär en klar och precis

skyldighet vars fullgörande eller verkningar inte är beroende av utfärdandet av ytterligare rättsakter (dom av den 30 september 1987, Demirel [12/86, EU:C:1987:400, punkt 14], se även bl.a. dom av den 8 mars 2011 i mål C-240/09, Lesoochranárske zoskupenie VLK mot Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, punkt 44).

I Sverige har det hänvisats till principen om direkt tillämplighet av EU:s internationella avtal bl.a. i fråga om den nya Luganokonventionen (prop. 2008/09:205 s. 31 f.) och om avtalet mellan EG och Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (prop. 2006/07:106 s. 16–18).

Avtalet mellan EU och USA om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring är således bindande för Sverige och övriga medlemsstater, vilka är skyldiga att säkerställa att förpliktelserna som följer av avtalet iaktas. I enlighet med de principer som redovisas ovan bör de avtalsbestämmelser som är klara och precisa, utifrån de kriterier som EU-domstolen anger, tillämpas direkt i svensk rätt utan att de genomförs genom nationella föreskrifter. I avtalet anges vissa krav som inte får ställas av EU:s medlemsstater eller av USA i samband med att ett återförsäkringsföretag från det andra territoriet ingår avtal om återförsäkring (artikel 3). I avtalet redovisas utförligt vilka krav det handlar om och vilka villkor återförsäkringsföretaget måste uppfylla för att kraven inte ska få ställas. Förutsättningarna i detta avseende för EU:s medlemsstater och för USA, för deras myndigheter och för försäkringsföretagen redovisas i detalj i avtalet. Samma sak gäller för grupp-tillsynsbestämmelserna i avtalet. I avtalet regleras också en skyldighet för parterna att främja tillsynsmyndigheternas samarbete genom informationsutbyte enligt vissa principer. Avtalet reglerar inte enbart vissa mål som ska uppnås, utan det innehåller klara och konkreta föreskrifter för hur syftet med avtalet ska uppnås. Det behövs inte några ytterligare bestämmelser för att avtalet ska kunna tillämpas och skyldigheterna som följer med det ska kunna fullgöras.

Avtalet bör således anses vara direkt tillämpligt i Sverige. Nationella föreskrifter som införlivar bestämmelserna med svensk rätt bör inte införas.

5.2 Krav på återförsäkringsgivare från tredjeland som ska driva verksamhet i Sverige

Promemorians förslag: Det ska införas upplysningsbestämmelser i lagen om utländska filialer m.m. och lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige om att det i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring finns bestämmelser om krav som i vissa fall inte gäller för försäkringsgivare från USA.

Bestämmelsen i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige om krav som ska uppfyllas för att en försäkringsgivare från tredjeland ska beviljas koncession ska ändras så att det hänvisas till bestämmelsen om kvalificerat innehav i försäkringsrörelselagen.

Skälen för promemorians förslag

Krav på utländska företags näringsverksamhet i Sverige

Lagen (1992:160) om utländska filialer m.m. innehåller bestämmelser om formerna för näringsverksamhet som bedrivs i Sverige av utländska företag och utomlands bosatta svenska eller utländska medborgare (1 §). Ett utländskt företag ska enligt den lagen som huvudregel bedriva sin näringsverksamhet i Sverige genom filial, svenskt dotterföretag eller agentur med verksamhet i Sverige (2 §). I den lagen (3 §) finns det även hänvisningar till särskilda bestämmelser om rätt för vissa företag att driva verksamhet i Sverige som finns i ett antal lagar, bl.a. lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige, förkortad LUFT. Som redovisas nedan innehåller även den sistnämnda lagen krav på att verksamheten ska bedrivas genom filial eller agentur.

Krav för att utländska försäkringsgivare från tredjeland ska få driva verksamhet i Sverige

Enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige har utländska försäkringsgivare rätt att bedriva verksamhet i Sverige i enlighet med den lagen (1 kap. 1 §). Lagen omfattar även återförsäkring, dvs. verksamhet som består i att överta risker som överlåts av ett försäkringsföretag eller av en utländsk försäkringsgivare (1 kap. 6 § fjärde stycket LUFT och 1 kap. 9 § försäkringsrörelselagen [2010:2043], förkortad FRL).

I 4 kap. LUFT finns bestämmelser om vad som krävs av en försäkringsgivare från tredjeland som vill driva verksamhet i Sverige, vilket alltså även gäller återförsäkringsföretag. Försäkringsgivaren får efter koncession bedriva sådan rörelse från en generalagentur eller en filial i Sverige (1 § första stycket). Finansinspektionen lämnar efter ansökan förhandsbesked om huruvida koncession krävs för en planerad verksamhet (3 §) och prövar ansökningar om koncession (4 § första stycket). En ansökan om koncession ska innehålla en plan för verksamheten i Sverige och ett intyg om att försäkringsgivaren har deponerat värdehandlingar till ett värde som motsvarar 300 gånger prisbasbeloppet (4 § andra stycket och 5 kap. 1 § andra stycket). Koncession ska sammanfattningsvis beviljas om ansökan innehåller det som krävs, om den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven i de författningar som reglerar verksamheten, om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i en försäkringsgivare bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen och om den som avses vara företrädare eller ombud för försäkringsgivaren har tillräckliga insikter och erfarenheter för att delta i ledningen hos en försäkringsgivare och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift (5 § första stycket). Koncession beviljas tills vidare eller för högst tio år och i enlighet med indelningen i försäkringsklasser och risker i 2 kap. 11 och 12 §§ FRL (5 § fjärde och femte styckena).

Med generalagent avses en fysisk eller juridisk person som har till uppgift att leda och sköta en utländsk försäkringsgivares försäkringsrörelse i Sverige. Generalagenten ska vara bosatt eller ha sitt säte i Sverige. Med filial avses ett avdelningskontor med självständig förvaltning som en utländsk försäkringsgivare eller ett utländskt tjänstepensionsinstitut etablerar i Sverige (1 kap. 9 och 10 §§ LUFT).

Utöver att driva verksamhet genom generalagentur eller filial efter koncession, får en utländsk försäkringsgivare efter tillstånd av Finansinspektionen marknadsföra försäkringar som gäller risker som är belägna här, genom förmedling av en försäkringsgivare som har koncession i Sverige om de båda försäkringsgivarna tillhör samma koncern eller har samarbetsavtal med varandra (4 kap. 1 § andra stycket LUFT). Finansinspektionen lämnar efter ansökan tillstånd till sådan verksamhet om den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven i de författningar som reglerar verksamheten (4 kap. 10 § första stycket).

I 5 kap. LUFT finns bestämmelser om solvenskrav och om bedrivande av verksamheten i Sverige. Försäkringsgivaren ska som säkerhet för sin försäkringsrörelse i Sverige deponera värdehandlingar i en bank eller ett kreditmarknadsföretag på det sätt och under de villkor som Finansinspektionen bestämmer. Depositionen ska bestå av sådana värdehandlingar som Finansinspektionen har godkänt som säkerhet (1 § första stycket). Värdehandlingar som har ett värde som motsvarar 300 gånger prisbasbeloppet enligt socialförsäkringsbalken ska deponeras innan koncessionen söks (1 § andra stycket). Depositionen ska medan verksamheten pågår uppgå till visst i lag angivet belopp. Finansinspektionen får bestämma att depositionen ska uppgå till ett lägre belopp, och även i vissa fall medge undantag från skyldigheten att deponera (2 och 3 §§). Försäkringsgivaren ska driva rörelsen med tillfredsställande soliditet, likviditet och kontroll över försäkringsrisker, placeringsrisker och rörelserisker (4 a §). Det finns också bestämmelser om vad som gäller i fråga om företagsstyrning, försäkringstekniska avsättningar, premier för livförsäkringar, register över tillgångar, förmånsrätt enligt förmånsrättslagen (1970:979), solvenskrav, tystnadsplikt och verksamhet i flera länder inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) (4 b–18 §§).

I 6 kap. 3–7 §§ LUFT finns föreskrifter om vissa skyldigheter som gäller för försäkringsgivare från tredjeländ, t.ex. information som ska lämnas till Finansinspektionen.

Hänvisningar till avtalet bör införas i lag

Det finns krav som Sverige och svenska myndigheter enligt avtalet inte får ställa för att tillåta att ett återförsäkringsföretag från USA ingår återförsäkringsavtal med ett avgivande svenskt försäkringsföretag, dvs. driver verksamhet i Sverige. Det handlar bl.a. om krav på lokal närvaro eller att det ställs säkerhet i samband med avgivande av risker (se avsnitt 4.2). Eftersom avtalet enligt bedömningen i avsnitt 5.1 är direkt tillämpligt i Sverige, gäller undantagen från nämnda krav enligt avtalet vid sidan av kraven i lagen om utländska filialer m.m. och lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige. Finansinspektionen måste således även ta hänsyn till det som följer av avtalet vid prövningen av en ansökan enligt 4 kap. LUFT från ett amerikanskt återförsäkringsföretag. Det skulle kunna motivera att lagen om utländska filialer m.m. ändras så att kraven på lokal närvaro inte gäller för amerikanska återförsäkringsföretag under vissa omständigheter, och att det införs en bestämmelse om att kraven i 4 och 5 kap. LUFT inte gäller om något annat är särskilt föreskrivet i avtalet. Sådana bestämmelser får dock anses överflödiga, eftersom det redan följer av principen om lex

specialis att en bestämmelse som särskilt reglerar något ska ges företräde framför en mer allmän bestämmelse.

För att det ska vara tydligt och förutsebart för såväl företag från USA som avser att driva återförsäkringsverksamhet i Sverige och ansöker om koncession, som för tillämpande myndigheter vilka regler som styr förfarandet, bör det införas bestämmelser i lagen om utländska filialer m.m. och lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige som upplyser om att det i avtalet finns bestämmelser om krav som i vissa fall inte ska gälla för återförsäkringsföretag från USA.

En felaktig hänvisning i bestämmelsen om krav för att beviljas koncession bör ändras

Enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige gäller att för att en försäkringsgivare från tredjeland ska beviljas koncession och dess företrädare godkännas krävs bl.a. att den som kommer att ha ett sådant kvalificerat innehav i en försäkringsgivare som avses i 1 kap. 11 § aktiebolagslagen (2005:551) bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av en försäkringsgivare (4 kap. 5 § första stycket 2 LUFT). I den paragrafen i aktiebolagslagen finns dock inte bestämmelser om kvalificerat innehav, utan om moderbolag, dotterföretag och koncerner.

Hänvisningen till aktiebolagslagen infördes 2009 i samband med att den nya försäkringsrörelselagen (2010:2043) infördes och den tidigare försäkringsrörelselagen (1982:713) upphävdes. Enligt förarbetena gav förslaget till ny försäkringsrörelselag upphov till ett antal olika följdändringar, bl.a. att hänvisningar till associationsrättsliga regler i försäkringsrörelselagen till följd av samordningen med aktiebolagslagen skulle tas bort eller ersättas med hänvisningar till relevant bestämmelse i annan lag (prop. 2009/10:246 s. 537 f.).

I propositionens förslag till lagtext i avsnitt 2.18 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige angavs i fråga om 4 kap. 5 § första stycket 2 som nuvarande lydelse: "... kvalificerat innehav i en försäkringsgivare som avses i 1 kap. 9 § första stycket försäkringsrörelselagen (1982:713) ...". I 1 kap. 9 § den sistnämnda lagen fanns inga bestämmelser om kvalificerat innehav, utan där reglerades moderbolag, dotterföretag och koncerner, på samma sätt som i 1 kap. 11 § aktiebolagslagen som det alltså hänvisas till i nu gällande lydelse. Dock angavs i lagförslaget att senaste lydelse av 4 kap. 5 § var lagen (2009:355) om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige. I den lagen fanns det emellertid i 4 kap. 5 § första stycket 2 LUFT en hänvisning till sådant kvalificerat innehav i en försäkringsgivare som avses i 1 kap. 9 i § försäkringsrörelselagen (1982:713). I den sistnämnda paragrafen reglerades kvalificerat innehav, vilket gjorde hänvisningen begriplig. Det förefaller således sannolikt att det är ett lagtekniskt misstag som ligger bakom den till synes ologiska hänvisningen till aktiebolagslagen. Hänvisningen i 4 kap. 5 § första stycket 2 LUFT bör därför rätteligen avse den eller de paragrafer som motsvarar 1 kap. 9 i § om kvalificerat innehav i den numera upphävda

försäkringsrörelselagen (1982:713), vilket är 1 kap. 15 och 16 §§ FRL (se prop. 2009/10:246 s. 432). En sådan ändring bör göras.

5.3 Grupp tillsyn

Promemorians förslag: Det ska införas upplysningsbestämmelser i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige och försäkringsrörelselagen om att det i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring finns bestämmelser om grupp tillsyn.

Promemorians bedömning: Svenska tjänstepensionsföretag bör inte anses som försäkringsföretag enligt det bilaterala avtalet, och den föreslagna nya lagen om tjänstepensionsföretag berörs därför inte av avtalet.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Grupp tillsyn enligt försäkringsrörelselagen och tillsyn enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige

I 19 kap. försäkringsrörelselagen (2010:2043), förkortad FRL, finns bestämmelser om grupp tillsyn över svenska försäkrings- och återförsäkringsföretag. Dessa bestämmelser genomför i svensk rätt Solvens II-direktivet i fråga om grupp tillsyn. Enligt försäkringsrörelselagen omfattar en grupp ett företag, dess dotterföretag och andra anknutna företag samt de företag som dotterföretaget har ett ägarintresse i. I en grupp ingår även företag som förenas av starka och varaktiga finansiella förbindelser på grund av avtal eller på annat sätt, under förutsättning att ett av företagen genom att samordna beslutsfattandet i företagen utövar ett bestämmande inflytande över de övriga företagen. Det företag som utövar ett bestämmande inflytande ska betraktas som moderföretag och övriga företag som dotterföretag (1 §).

Viss grupp tillsyn ska utövas över försäkringsföretag som är moderföretag till, har ägarintresse i eller en i huvudsak gemensam ledning med en försäkringsgivare från tredjeland. Andra former av grupp tillsyn ska utövas över försäkringsföretag vars moderföretag är försäkringsgivare från tredjeland, försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES eller försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet (2 §). Ett försäkringsföretag som ingår i en grupp som omfattas av grupp tillsyn står även under tillsyn som enskilt försäkringsföretag enligt försäkringsrörelselagen (5 §).

Grupptillsynen utgår från olika nivåer beroende på vilket företag som är yttersta moderföretag i gruppen (4 §). Om det finns ett eller flera svenska försäkringsföretag i gruppen, men ingen EES-försäkringsgivare, ska Finansinspektionen vara grupptillsynsmyndighet. Det gäller också bl.a. om det yttersta moderföretaget är ett svenskt försäkringsföretag, om ett svenskt försäkringsföretag har störst balansomslutning i en grupp där det

även ingår en eller flera EES-försäkringsgivare eller om inspektionen tillsammans med berörda behöriga myndigheter kommer överens om det (7 §).

En grupp ska uppfylla vissa gruppbaseade kapitalkrav. Kapitalkraven ska årligen beräknas av försäkringsföretaget och rapporteras till grupp-tillsynsmyndigheten, och vid brister i solvenskapitalkravet ska myndigheten underrättas. Rapporter om bl.a. riskkoncentrationer och transaktioner inom gruppen ska lämnas till den berörda behöriga myndigheten. Vidare finns det krav på gruppen när det gäller företagsstyrning, tillgång till information och offentliggöranden (16–57 §§).

I 6 kap. LUFT finns bestämmelser om tillsyn när det gäller försäkringsgivare från tredjeländ. Finansinspektionen ska ha tillsyn över den verksamhet som sådana försäkringsgivare bedriver i Sverige (1 §), och inspektionen har rätt att granska verksamheten (6 §). Försäkringsgivarens företrädare ska lämna vissa uppgifter till inspektionen utan uppmaning, bl.a. intyg om deposition (3 §), och i övrigt lämna de uppgifter som inspektionen begär (4 §). Inspektionen får vidta tillsynsåtgärder i form av ingripanden och sanktioner i vissa fall (8–14 §§).

Grupptillsyn enligt den föreslagna nya lagen om tjänstepensionsföretag

I propositionen En ny reglering för tjänstepensionsföretag (prop. 2018/19:158) föreslås en ny lag om tjänstepensionsföretag. Enligt den nya lagen kommer det krävas tillstånd för att driva tjänstepensionsverksamhet som tjänstepensionsföretag, och ett sådant tillstånd ska avse en eller flera försäkringsklasser eller risk som hänför sig till en sådan klass (2 kap. 11 §). Vidare ska tjänstepensionsföretag bara få driva tjänstepensionsverksamhet avseende tjänstepensionsförsäkringar och därmed sammanhängande verksamhet (4 kap. 5 §). Den nya lagen genomför i svensk rätt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2341 av den 14 december 2016 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (andra tjänstepensionsdirektivet). Direktivet är produktneutralt och pekar inte ut någon viss trygghetsmodell, och det syftar således inte till att reglera försäkringsverksamhet. Regeringen anser dock att de avtal som tjänstepensionsföretagen i Sverige kommer att ingå bör betraktas som försäkringsavtal, och att de svenska företagens verksamhet utgör en form av försäkringsrörelse (samma prop. s. 184–186).

I 16 kap. i den nya lagen finns bestämmelser om grupptillsyn över tjänstepensionsföretag. Kapitlet motsvarar till stor del 19 kap. FRL, som redovisas ovan, men med anpassningar till att det rör tjänstepensionsföretag. Ett tjänstepensionsföretag som omfattas av grupptillsyn enligt försäkringsrörelselagen ska som huvudregel inte omfattas av grupptillsyn enligt lagen om tjänstepensionsföretag (16 kap. 4 §). Till skillnad från bestämmelserna i 19 kap. FRL har bestämmelserna om grupptillsyn i den nya lagen inte sin grund i EU-rätten. Andra tjänstepensionsdirektivet innehåller inte några grupptillsynsbestämmelser, men ger utrymme för sådana nationella bestämmelser om grupptillsyn som finns i den nya lagen (se prop. 2018/19:158 s. 532–536).

Nya bestämmelser som upplyser om avtalet införs i de lagar som berörs

Grupptillsynsbestämmelserna i avtalet mellan EU och USA gäller endast – om även övriga kriterier enligt avtalet föreligger – grupptillsyn i fråga om grupper där det ingår minst ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag. Enligt avtalets definitioner är försäkrings- och återförsäkringsföretag sådana företag som har auktorisation eller tillstånd att starta eller driva affärsverksamhet inom direkt eller primär försäkring eller återförsäkringsverksamhet (se avsnitt 4.3). Bestämmelser om grupptillsyn över sådana företag finns i försäkringsrörelselagen. Avtalet är enligt bedömningen i avsnitt 5.1 direkt tillämpligt i svensk rätt. Finansinspektionen kan således behöva ta hänsyn till avtalet när det gäller grupptillsyn enligt försäkringsrörelselagen. Det skulle kunna motivera att det införs bestämmelser om att försäkringsrörelselagens bestämmelser om grupptillsyn gäller om inte annat följer av avtalet. En sådan bestämmelse skulle dock vara överflödigt mot bakgrund av att detta redan följer av principen om *lex specialis*, dvs. att en bestämmelse som särskilt reglerar något ska ges företräde framför en mer allmän bestämmelse (jfr prop. 2017/18:149 s. 52). Bestämmelserna i avtalet ska tillämpas i vissa speciella fall och de har alltså företräde framför allmänna bestämmelser om tillsyn och grupptillsyn. För att det ska vara tydligt och förutsebart vilka bestämmelser de berörda företagen och tillämpande myndigheter har att ta hänsyn till bör det dock införas en upplysningsbestämmelse i försäkringsrörelselagen om att det även i avtalet finns bestämmelser om grupptillsyn.

Bestämmelserna i 6 kap. LUFT gäller visserligen inte grupptillsyn utan tillsyn över enskilda utländska försäkrings- och återförsäkringsföretag, men mot bakgrund av att ett sådant företag skulle kunna ingå i en grupp som omfattas av avtalet, kan det inte uteslutas att avtalet påverkar vilka åtgärder Finansinspektionen har rätt att vidta mot företaget, exempelvis i fråga om rapportering. Det bör därför införas en upplysningsbestämmelse även i den lagen.

Av den nya lagen om tjänstepensionsföretag följer att svenska tjänstepensionsföretag enligt svensk rätt kommer driva verksamhet inom området direktförsäkring. Tjänstepensionsföretag skulle därför kunna rymmas inom avtalets definition av försäkringsföretag, och därmed omfattas av grupptillsynsbestämmelserna i avtalet. Avtalet bör dock tolkas ur ett EU-rättsligt perspektiv, och EU-rättens bestämmelser om försäkringsföretag avser inte tjänstepensionsföretag. De svenska tjänstepensionsföretagen bör därför inte anses som försäkringsföretag enligt avtalet, och tillämpningen av grupptillsynsbestämmelserna i den nya lagen om tjänstepensionsföretag påverkas således inte av avtalet.

5.4 Informationsutbyte mellan myndigheter

Promemorians bedömning: Det behövs ingen lagstiftningsåtgärd med anledning av bestämmelserna om samarbete och informationsutbyte i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring.

Skälen för promemorians bedömning

Till skillnad från i övrigt i avtalet mellan EU och USA innehåller bestämmelserna om informationsutbyte inte något direkt krav på EU:s medlemsstater och USA att tillämpa dem, utan endast en skyldighet att främja samarbete och utlämnande av information i enlighet med vissa redovisade rutiner (artikel 5). I avsnitt 5.1 görs bedömningen att avtalet är direkt tillämpligt i Sverige. Det gäller även bestämmelserna om samarbete och informationsutbyte. Det som åligger Sverige och övriga medlemsstater utifrån avtalet är således att främja tillsynsmyndigheternas samarbete med övriga tillsynsmyndigheter i fråga om informationsutbyte.

Samarbete enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige

Enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige ska Finansinspektionen ha ett nära samarbete med bl.a. andra länders behöriga myndigheter (6 kap. 1 §). Samarbetskyldigheten är inte begränsad till vissa frågor, utan gäller generellt. En effektiv tillsyn över den verksamhet som en försäkringsgivare från tredjeland bedriver i Sverige kräver enligt förarbetena till lagen informationsutbyte och samarbete med tillsynsmyndigheten i försäkringsgivarens hemland. Av den anledningen har en särskild föreskrift om skyldighet för inspektionen att ha ett nära samarbete med sådana utländska myndigheter i tillsynsfrågor införts (prop. 1997/98:141 s. 121). I och med att Finansinspektionen redan har denna lagstadgade skyldighet att samarbeta behövs det inte någon ytterligare åtgärd med anledning av avtalets krav på att främja samarbetet med tillsynsmyndigheter i USA.

Samförståndsavtal mellan myndigheter

Enligt avtalet ska informationsutbyte i enlighet med det förfarande som anges i bilagan till avtalet främjas. I bilagan finns en modell för samförståndsavtal som kan ingås mellan tillsynsmyndigheterna. Det finns ingenting i avtalet som kräver att myndigheterna ingår samförståndsavtal.

I 10 kap. regeringsformen finns bestämmelser om internationella förhållanden. Huvudregeln är att det är regeringen som ingår överenskommelser med andra stater eller med mellanfolkliga organisationer (1 §), men regeringen får ge en förvaltningsmyndighet i uppdrag att ingå en internationell överenskommelse i en fråga där överenskommelsen inte kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan (2 §).

Ett samförståndsavtal är inte nödvändigtvis ett rättsligt bindande avtal. Om ett avtal inte är rättsligt bindande omfattas det inte av regeringsformens bestämmelser om internationella överenskommelser. Finansinspektionen behöver därför inte något uppdrag från regeringen för att kunna ingå icke bindande samförståndsavtal enligt avtalet (jämför prop. 2015/16:5 s. 688 f. angående liknande icke bindande överenskommelser mellan myndigheter).

Finansinspektionen har i förordning bemyndigats att ingå vissa bindande internationella överenskommelser (4 a–4 c §§ förordningen [2009:93] med instruktion för Finansinspektionen). För det fall att ett bindande samförståndsavtal skulle ingås av Finansinspektionen inom ramen för det bilaterala avtalet, skulle den typen av överenskommelse vara av sådan

karaktär att det inte kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan, och ett uppdrag får i sådana fall ges av regeringen (jfr prop. 2018/19:150 s. 70).

Utlämnande av information som tagits emot från en utländsk myndighet

Den mall för samförståndsavtal som redovisas i bilagan till avtalet anger att information som tas emot från en annan myndighet, och även den förfrågan som görs från den andra myndigheten, som huvudregel ska vara konfidentiell. Bara om den andra myndigheten godkänner det, och mottagaren av informationen åtar sig att följa restriktioner för att bevara sekretessen får informationen lämnas vidare. Enligt mallen bör myndigheterna i sina överenskommelser kunna konstatera att det finns lagstadgat skydd för uppgifter som lämnas, och att de personer som får tillgång till sekretessbelagd information som huvudregel ska vara skyldiga att bevara sekretessen (se avsnitt 4.4). Utgångspunkten i avtalets bilaga är dock att myndigheterna inte ska förbinda sig att lämna ut eller hantera information i strid med lagstiftningen i det egna landet.

Finansinspektionen ska visserligen samarbeta med andra tillsynsmyndigheter, men det innebär inte att inspektionen får förbinda sig att sekretessbelägga information som tas emot från en annan myndighet. Vilken skyldighet Finansinspektionen har i detta avseende styrs av offentlighetsprincipen och offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL, och det krävs en prövning i varje enskilt fall av om sekretess gäller för en uppgift. Bara om informationen omfattas av någon sekretessbestämmelse kan uppgifter i en allmän handling hållas hemliga.

Det finns ett antal sekretessbestämmelser som rör utlämnande av sådana uppgifter som omfattas av avtalet, dvs. uppgifter som en amerikansk tillsynsmyndighet begär att få ut, uppgifter i den inkomna amerikanska förfrågningsen, den begäran om att få ut uppgifter som Finansinspektionen skickar till den amerikanska myndigheten och de uppgifter som tas emot efter en sådan begäran. Som exempel kan nämnas 15 kap. 1 a § första stycket OSL där det föreskrivs att sekretess gäller för uppgift som en myndighet har fått från ett utländskt organ på grund av en bindande EUrättsakt eller ett av EU ingånget eller av riksdagen godkänt avtal med en annan stat eller med en mellanfolklig organisation, om det kan antas att Sveriges möjlighet att delta i det internationella samarbete som avses i rättsakten eller avtalet försämras om uppgiften röjs. Motsvarande sekretess gäller enligt paragrafens andra stycke för uppgift som en myndighet har inhämtat i syfte att överlämna den till ett utländskt organ i enlighet med en sådan rättsakt eller ett sådant avtal som avses i första stycket. Vidare föreskrivs i 17 kap. 1 § OSL att sekretess gäller för uppgift om planläggning eller andra förberedelser för sådan inspektion, revision eller annan granskning som en myndighet ska göra om det kan antas att syftet med granskningsverksamheten motverkas om uppgiften röjs. I tillståndsgivning och tillsyn på finansiella marknader gäller sekretess enligt 30 kap. 4 § OSL för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att denne lider skada om uppgiften röjs. Sekretess gäller enligt samma bestämmelse även för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har

trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som myndighetens verksamhet avser.

Det finns således sekretessgrunder som kan tillämpas vid Finansinspektionens hantering av uppgifter som berörs i avtalet. Det krävs dock alltid en sekretessprövning i varje enskilt fall, och någon på förhand garanterad sekretess kan inte utlovas. Eftersom avtalet inte kräver annat än att informationsutbytet ska främjas, och att uppgifter ska överlämnas eller sekretessbeläggas i den utsträckning som är tillåten enligt lag, krävs det inte någon lagstiftningsåtgärd med anledning av avtalet i denna del.

Utlämnande av information till en utländsk myndighet

Enligt avtalet ska samarbete genom utbyte av information mellan tillsynsmyndigheterna i respektive länder, i den utsträckning som är tillåtet enligt lag, främjas. En begäran om utlämnande från en annan tillsynsmyndighet bör behandlas noggrant. Det krävs inte att myndigheterna lämnar ut eller hanterar information på annat sätt än vad som är tillåtet enligt lagstiftningen i det egna landet (se avsnitt 4.4).

I 8 kap. 3 § OSL anges förutsättningarna för svenska myndigheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter. Enligt bestämmelsen får sådana uppgifter inte röjas för en utländsk myndighet, om inte utlämnande sker i enlighet med särskild föreskrift i lag eller förordning, eller uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet, och det enligt den utlämnande myndighetens prövning står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas till den utländska myndigheten. När det gäller utlämnande till svensk myndighet föreskrivs i 8 kap. 1 § OSL att en uppgift för vilken sekretess gäller inte får röjas för andra myndigheter om inte annat anges i samma lag eller i lag eller förordning som det hänvisas till.

Finansinspektionen har en lagstadgad skyldighet att samarbeta med utländska tillsynsmyndigheter när det gäller tillsynen av försäkringsgivare från tredjeland, och enligt förarbetena infördes bestämmelsen av det skälet att det krävs informationsutbyte och samarbete med utländska myndigheter för en effektiv tillsyn (se ovan). I tidigare lagstiftningsärenden på finansmarknadsområdet har det bedömts att Finansinspektionen bör ha goda möjligheter att lämna ut vissa uppgifter som är sekretessbelagda till utländska myndigheter i den utsträckning som olika EU-direktiv kräver (se bl.a. prop. 2004/05:142 s. 50 och 2005/06:140 s. 87). I de bedömningarna har det hänvisats till samarbets- och informationsskyldighet som följer av EU-rättsakter och som i vissa fall är lagreglerad.

Eftersom avtalet som nämns ovan inte kräver annat än ett främjande av informationsutbyte inom den befintliga lagstiftningens ramar, krävs det inte heller i denna del någon åtgärd.

6 Ikraftträdande

Promemorians förslag: Lagändringarna ska träda i kraft den 1 april 2020.

Skälen för promemorians förslag: Enligt meddelande den 9 april 2018 om ikraftträdande av det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring trädde avtalet i kraft den 4 april 2018. Avtalet ska tillämpas från och med den dag det träder i kraft, med undantag för det som följer av särskilda tillämpningsbestämmelser som redovisas i avsnitt 4.5. Med tanke på att avtalet redan ska tillämpas i vissa delar bör lagändringarna träda i kraft så snart som möjligt, vilket bedöms vara den 1 april 2020.

7 Konsekvensanalys

Promemorians bedömning: Förslagen har inga offentligfinansiella eller samhällsekonomiska effekter. Förslagen har inte heller några nämnvärda effekter för försäkringsföretag, myndigheter eller domstolar.

Skälen för promemorians bedömning

Offentligfinansiella och samhällsekonomiska effekter

Förslagen har inga offentligfinansiella eller samhällsekonomiska effekter.

Effekter för försäkringsföretagen

Det bilaterala avtalet mellan EU och USA påverkar tillämpningen av svenska bestämmelser som gäller för återförsäkringsföretag från USA som ska driva verksamhet i Sverige. För närvarande finns det inga sådana försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har koncession för att driva verksamhet i Sverige. I den mån svenska försäkringsföretag i dag har återförsäkring tecknad hos återförsäkringsföretag från USA har det skett genom avtal med ett europeiskt dotterföretag eller en europeisk filial till ett företag från USA. Det kan också förekomma att svenska försäkringsföretag har vänt sig direkt till återförsäkringsföretag från USA för att ingå återförsäkringsavtal. Svenska försäkringsföretag återförsäkras sig dock främst hos de stora europeiska återförsäkringsföretagen, så avtal med återförsäkringsgivare från USA är mindre vanliga i Sverige.

Om återförsäkringsföretag från USA skulle ansöka om koncession för att börja driva verksamhet i Sverige, kan tillämpningen av det bilaterala avtalet innebära en förenkling för dem, i och med att vissa krav inte alltid får ställas på dem. Storleken på den avgift som ska betalas till Finansinspektionen för prövningen av en sådan ansökan skulle kunna påverkas antingen uppåt eller nedåt, beroende på omfattningen på prövningen hos inspektionen. Den eventuellt ökade administrativa kostnaden för de berörda företagen står i proportion till den fördel som ett undantag från vissa krav medför för dem. Förslaget påverkar inte konkurrensen mellan försäkringsföretagen.

För de svenska försäkringsföretag som vill ingå ett återförsäkringsavtal med ett mottagande återförsäkringsföretag från USA innebär inte avtalet någon förändring, annat än indirekt genom att återförsäkringsföretaget

från USA kan få viss lättnad när det gäller kraven för att driva verksamheten i Sverige.

Avtalet omfattar även grupp tillsynsregler som blir aktuella när en försäkringsgivare ingår i en grupp som driver verksamhet inom det ena territoriet (EU eller USA) men som har ett yttersta moderföretag med huvudkontor i det andra territoriet. För närvarande ingår inte något svenskt försäkringsföretag i en sådan grupp, och det finns inte heller något försäkringsföretag från USA som ingår i en sådan grupp som driver verksamhet i Sverige. Tillämpning av avtalets grupp tillsynsregler är således inte aktuell i Sverige för närvarande. Om en sådan tillämpning skulle aktualiseras skulle det kunna innebära vissa förenklingar för företag som ingår i gruppen, i och med att avtalet klargör vilken tillsynsmyndighet som har globalt grupp tillsynsansvar, och att de krav som får ställas av den myndighet som är värdtillsynsmyndighet begränsas. Storleken på de årliga avgifter som Finansinspektionen tar ut av företag skulle kunna påverkas antingen uppåt eller nedåt. Den eventuellt ökade administrativa kostnaden för företagen står i proportion till den fördel som de förtydligande reglerna i avtalet medför för dem.

Förslaget påverkar inte konkurrensen mellan försäkringsföretagen.

Effekter för myndigheter och domstolar

Finansinspektionen ansvarar för prövning av ansökningar om tillstånd från utländska försäkringsföretag som vill driva verksamhet i Sverige enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige. Avtalet mellan EU och USA påverkar bara tillståndsprövningen för återförsäkringsföretag från USA, och inget företag därifrån har hittills sökt tillstånd. Finansinspektionen har således för närvarande inte något arbete med sådan tillståndsgivning, och det är inte troligt att avtalet i sig kommer föranleda några ansökningar. Det är därför osannolikt att avtalet medför några effekter för Finansinspektionens arbete med tillståndsgivning. Om en ansökan skulle komma in skulle den i några delar prövas enligt avtalets bestämmelser i stället för de nationella bestämmelserna, vilket innebär en viss, om än begränsad, skillnad gentemot övrig tillståndsgivning.

Inte heller när det gäller grupp tillsyn påverkas Finansinspektionens arbete av avtalet, eftersom inspektionen inte har tillsynsansvar för några grupper som berörs av avtalets bestämmelser om grupp tillsyn. Om det sker en förändring i det avseendet skulle omfattningen och arten av Finansinspektionens grupp tillsyn delvis styras av avtalet.

Finansinspektionen tar ut avgifter för prövning av ansökningar om tillstånd enligt lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige. Avgifterna regleras i förordningen (2001:911) om avgifter för prövning av ärenden hos Finansinspektionen. Inspektionen får disponera avgiftsintäkterna. De avgifter för prövning av ansökningar från återförsäkringsföretag från USA som i dag gäller enligt den förordningen kan om det behövs ändras för att anpassas i förhållande till den bedömning som ska göras enligt avtalet. Inspektionen tar också ut årliga avgifter enligt förordningen (2007:1135) om årliga avgifter för finansi-

ering av Finansinspektionens verksamhet, och om en tillämpning av avtalets grupp tillsynsbestämmelser blir aktuell kan de avgifterna vid behov ändras.

Beslut i tillståndsärenden får överklagas till allmän förvaltningsdomstol, men av ovan nämnda skäl är det osannolikt att tillämpningen av avtalet kommer påverka måltillströmningen till domstolarna.

Alternativa lösningar

Det bilaterala avtalet mellan EU och USA är enligt EU-rättsliga principer bindande för Sverige och enligt bedömningarna i denna promemoria direkt tillämpligt här. Det finns således inget utrymme för alternativa lösningar.

Speciella informationsinsatser

Det får förutsättas att Finansinspektionen vid behov informerar de berörda företagen om de nya bestämmelserna. Bedömningarna och förslagen medför därför inget behov av speciella informationsinsatser.

Överensstämmelse med unionsrätten

Bedömningarna och förslagen står i överensstämmelse med unionsrätten.

8 Författningskommentar

8.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (1992:160) om utländska filialer m.m.

2 § Ett utländskt företag ska bedriva sin näringsverksamhet i Sverige genom

1. ett avdelningskontor med självständig förvaltning (filial),
2. ett svenskt dotterföretag, eller
3. en agentur med verksamhet i Sverige.

Första stycket gäller inte om näringsverksamheten omfattas av bestämmelserna om fri rörlighet för varor och tjänster i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eller motsvarande bestämmelser i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

För näringsverksamhet som bedrivs i Sverige av svenska eller utländska medborgare som är bosatta utanför EES ska det finnas en i Sverige bosatt föreståndare med ansvar för den här bedrivna verksamheten.

Bestämmelser om att sådana krav som föreskrivs i första stycket i vissa fall inte gäller om näringsverksamheten bedrivs av en försäkringsgivare från USA finns i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring (EUT L 258, 6.10.2017, s. 4–21).

Paragrafen innehåller krav på lokal närvaro för viss utländsk näringsverksamhet i Sverige. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

Fjärde stycket, som är nytt, innehåller en upplysning om att det i det bilaterala avtalet mellan EU och USA finns bestämmelser om att sådana krav som anges i första stycket i vissa fall inte gäller näringsverksamhet

som bedrivs av en försäkringsgivare från USA. I avtalet finns bl.a. bestämmelser om att det under vissa angivna förutsättningar inte får krävas lokal närvaro för återförsäkringsföretag från USA.

8.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige

1 kap.

1 § Utländska försäkringsgivare och utländska tjänstepensionsinstitut har rätt att bedriva verksamhet i Sverige i enlighet med denna lag.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela särskilda föreskrifter om bedrivande av försäkringsrörelse för att uppfylla Sveriges åtaganden till följd av avtal mellan Europeiska gemenskaperna (EG) och Schweiz.

Bestämmelser om krav som i vissa fall inte gäller för försäkringsgivare från USA och bestämmelser om grupp tillsyn finns i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring (EUT L 258, 6.10.2017, s. 4–21).

Paragrafen innehåller grundläggande bestämmelser om vilka krav som gäller för utländska försäkringsgivare och tjänstepensionsinstitut som ska driva försäkringsverksamhet i Sverige. Övervägandena finns i avsnitten 5.2 och 5.3.

Tredje stycket, som är nytt, innehåller en upplysning om att det i det bilaterala avtalet mellan EU och USA finns bestämmelser om krav som i vissa fall inte gäller för försäkringsgivare från USA och om grupp tillsyn. Det handlar om krav som inte ska ställas på ett återförsäkringsföretag, nämligen att ha lokal närvaro, att ställa säkerhet vid avgivande av återförsäkring från ett svenskt försäkringsföretag, vissa rapporteringskrav och liknande krav med i allt väsentligt samma rättsliga följder för återförsäkringsföretaget. Undantag från dessa krav gäller bara under i avtalet angivna förutsättningar, bl.a. att återförsäkringsföretaget uppfyller ett antal villkor. I fråga om grupp tillsynsbestämmelser i avtalet, se författningskommentaren till 19 kap. 3 a § FRL. Grupp tillsynsbestämmelserna kan bl.a. ha betydelse för vilka tillsynsåtgärder Finansinspektionen får vidta.

4 kap.

5 § En försäkringsgivare från *tredjeland* ska beviljas koncession och dess företrädare ska godkännas, om ansökan uppfyller de krav som ställs i 4 § och

1. den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven i denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten,

2. den som kommer att ha ett sådant kvalificerat innehav i en försäkringsgivare som avses i 1 kap. 15 och 16 §§ *försäkringsrörelselagen (2010:2043)* bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av en försäkringsgivare, och

3. den som avses vara företrädare för försäkringsgivaren eller, i de fall där företrädaren är en juridisk person, vara dess ombud har tillräckliga insikter och erfarenheter för att delta i ledningen hos en försäkringsgivare och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift.

Vid bedömningen enligt första stycket 2 av om en innehavare är lämplig ska dennes anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas om det finns skäl att anta att

1. innehavaren kommer att motverka att försäkringsgivarens verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten, eller

2. innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 6 § lagen (2017:630) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Koncession får inte vägras av det skälet att det inte behövs någon ytterligare försäkringsgivare.

Koncession beviljas tills vidare eller, om det finns särskilda omständigheter, för bestämd tid, högst tio år, och därtöver till det löpande räkenskapsårets slut.

Koncession ska meddelas i enlighet med den indelning som anges i 2 kap. 11 och 12 §§ försäkringsrörelselagen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om förutsättningarna för en försäkringsgivare från tredjeland att beviljas koncession. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

I *första stycket* görs dels en språklig ändring, dels en rättelse i *punkt 2*.

I *femte stycket* tas SFS-numret för försäkringsrörelselagen bort med anledning av den hänvisning till den lagen som införs i första stycket 2.

8.3 Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

19 kap.

3 a § Bestämmelser om grupp tillsyn finns även i det bilaterala avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om tillsynsregler för försäkring och återförsäkring (EUT L 258, 6.10.2017, s. 4–21).

Paragrafen, som är ny, är en upplysningsbestämmelse. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

Paragrafen upplyser om att det i det bilaterala avtalet mellan EU och USA finns bestämmelser om grupp tillsyn som är av betydelse när ett försäkringsföretag ingår antingen i en grupp som driver verksamhet i EU men har sitt yttersta moderföretag i USA eller i en grupp som driver verksamhet i USA men har moderföretaget inom EU. Bestämmelserna i avtalet handlar bl.a. om vilken tillsynsmyndighet som har huvudansvaret för den globala grupp tillsynen, och vilka tillsynsåtgärder andra berörda tillsynsmyndigheter får vidta.